

SAUDADE

Szöveg: MARTINKÓ JÓZSEF

Tinédzser kora óta tehetséges amatőr fotósként, képszerkesztőként, magazinokban producerként is dolgozó barátom egy nap váratlanul eladta az összes objektívjét, kameráját, nagyítóját, felszerelését. „Minden fénykép elkészült – indokolta döntését. Bőven elég egy mobiltelefon.” A fotográfia véget ért. Egy évtizede csak a mennyiség változik, de a fényképezés elveszítette innovatív, kísérletező, lenyűgöző karakterét, szépségét, dokumentatív jellegét, egyediségét.

Minden helyzetben ott egy képrögzítő eszköz, mindenhova el lehet utazni, nincs megrendülés, egyediség, a digitális utómunka, a beépített effektek révén mindenki „művésznek” érzi, érezheti magát. Három vagy négy évvel ezelőtt éppen azért figyeltem fel a jogászi pályát éppen elhagyó *Kóti Réka* képeire, mert bennük azt a „progresszív korszerűtlenséget” találtam meg, amit régóta keresek az építészetben is. Emlékeim szerint balatoni képeket láttam, amikben a roncsoltság, a hiba, az elmúlt idő, az esetlegesség álomszerű, sokrétegű szemcsés látomássá állt össze. Utána olvasva figyeltem fel arra, hogy a technológiától történő tudatos elszakadás áll a képek háttérében: minimalizált eszköztár, amiben *Kóti Réka* nem használ mesterséges fényeket, ám a kizárólag analóg, antik fényképezőgépek felvételei gyakran érzéki kapcsolatot sejtetnek eszköz és eszközhasználó között. A *Saudade* elnevezésű sorozat (portugál kifejezés egy olyan nosztalgikus, erős vágyra, amit valaki vagy valami iránt érzel, de már elvesztettél. Ezt a portugál szót tartják a világ egyik legszebb kifejezésének) építészeti, urbanisztikai vonatkozásai miatt keltette fel a szerkesztőség figyelmét. A felvételek gépen belüli multiexpozícióval készültek 2017 szeptemberében, diafilmre, utómunka nélkül. A helyszín Vila da Marmeleira, egyike a sok gyönyörű, elhagyatott, kihálás előtt álló falvaknak Portugáliában.

